

DECIZIA nr.343
din 20 mai 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a
Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de
urgență, aprobată prin Legea nr.453/2004, Ordonanței de urgență a Guvernului
nr.36/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și
pentru adoptarea unor măsuri pe timpul stării de urgență instituite prin
Decretul nr.195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României,
Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de
Management al Situațiilor de Urgență, a dispozițiilor art.5 alin.(3) din Legea
contenciosului administrativ nr.554/2004, precum și Legii nr.55/2020 privind
unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor
pandemiei de COVID-19**

Publicată în Monitorul Oficial nr.800 din 19.08.2021

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel-Marius Morar	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia-Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Mihaela Senia Costinescu	- magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobată prin Legea nr.453/2004, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.36/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pe timpul stării de urgență instituite prin Decretul nr.195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, ale art.5 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, precum și ale Legii nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, excepție ridicată de Dan Băzăvan în Dosarul nr.1874/2/2020/a6 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1956D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției de neconstituționalitate, precum și părțile Cătălin Irinel Bălăucă, Laurențiu Apostol, Președintele României, domnul Klaus Werner Iohannis, și Administrația Prezidențială, prin consilier juridic Oana Duță, Ministerul Afacerilor Interne, prin consilier juridic Mihaela Ene, precum și domnul Raed Arafat, secretar de stat, șef al Departamentului pentru Situații de Urgență. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost în mod legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care susține admiterea criticilor formulate, arătând că pe teritoriul României nu există o situație de urgență și niciun act al Ministerului Sănătății care să ateste epidemia de COVID-19. Cu privire la dispozițiile art.5 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, invocă Deciziile Curții Constituționale nr.302 din 1 martie 2011 și nr.293 din 1 iulie 2004 și consideră că dispozițiile legale încalcă art.1 alin.(4) din Constituție, întrucât exclud un act administrativ de la controlul de legalitate efectuat de instanțele de contencios administrativ. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/1999, susține că aceasta încalcă prevederile art.1 alin.(3)-(5) și ale art.73 alin.(3) lit.g) din Constituție, întrucât face vorbire despre „ordonanțe militare”, deci care exprimă voința unei instituții militare. Or, Ministerul Afacerilor Interne (MAI) este o instituție demilitarizată, astfel că actele emise de ofițerii MAI nu pot fi ordonanțe militare. Actele emise de Departamentului pentru Situații de Urgență

(DSU), structură a MAI, sunt nelegale, având în vedere și modul de constituire a acestei structuri, pe care autorul excepției o consideră neconstituțională. Nici noțiunea de „poliția comunitară”, folosită de actul normativ criticat, nu mai este actuală, în prezent funcționând „poliția locală”, o structură, de asemenea, demilitarizată. Cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, arată că noțiunea de „stare de alertă”, utilizată de actul normativ, nu se regăsește în Constituție, astfel că instituirea ei s-a realizat cu încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului. Legea nr.55/2020 încalcă prevederile constituționale întrucât instituie măsuri obligatorii care afectează demnitatea umană. În această perioadă au fost transferate date cu caracter personal, medical, de la Ministerul Sănătății către MAI, fără acordul pacienților, ceea ce este în dezacord cu cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr.498 din 17 iulie 2018 și cu art.8 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind o ingerință în viața privată și o discriminare a persoanelor în cauză. Autorul excepției depune note scrise în susținerea criticilor prezentate oral.

4. MAI, prin consilierul juridic Mihaela Ene, solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibile, întrucât nu sunt motivate, făcând trimitere în acest sens la Decizia Curții Constituționale nr.469 din 17 septembrie 2019, și, în subsidiar, ca nefondate. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/1999, susține că aceasta se întemeiază pe dispozițiile art.53 din Constituție, care prevede posibilitatea restrângerii unor drepturi și libertăți fundamentale în condiții expres determinate. Arată că critica referitoare la „ordonanțele militare” vizează o chestiune de interpretare și aplicare a legii, iar critica referitoare la transferul de date cu caracter personal, întemeiat pe dispozițiile Legii nr.55/2020, are la bază o interpretare pur personală a autorului excepției.

5. Având cuvântul, secretarul de stat, Raed Arafat, arată că ordonanțele militare nu au fost semnate de șeful DSU, ci de ministrul afacerilor interne, toate deciziile adoptate fiind luate de grupuri sau comitete de lucru. Ordinele de carantinare semnate de șeful DSU au trecut prin mai multe filtre: direcțiile de sănătate publică, Institutul Național de Sănătate Publică, comitetul județean/al municipiului București pentru situații de urgență. În ceea ce privește instituirea măsurilor restrictive pe perioada stării de urgență/alertă, arată că nu este necesară declararea pandemiei la momentul adoptării lor, fiind suficientă existența unui risc pandemic care poate declanșa pandemia pe teritoriul național. Subliniază rolul preventiv al unor astfel de măsuri și caracterul lor temporar, odată cu ameliorarea situației, ele putând fi adaptate și chiar eliminate.

6. Președintele României și Administrația Prezidențială, prin consilierul juridic Oana Duță, solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibile și, în subsidiar, ca neîntemeiate. Instanța judecătorească nu mai avea competența de a sesiza Curtea Constituțională întrucât se dezinvestise prin soluționarea definitivă a recursului dedus judecății sale, astfel că excepțiile sunt inadmisibile, neavând legătură cu soluționarea unei cauze *pendinte*. De asemenea, având în vedere că decretul Președintelui României nu poate face obiect al controlului de legalitate, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr.152 din 6 mai 2020, însăși acțiunea principală este inadmisibilă. În fine, susține că excepțiile sunt nemotivate, criticile sunt raportate la norme de tehnică legislativă și conțin opinii personale care nu pot fi calificate ca argumente de neconstituționalitate a actelor normative criticate. Consilierul juridic depune note scrise.

7. În continuare, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul părții Cătălin Bălăucă. Acesta susține că Legea nr.55/2020 conține inovații legislative care ar trebui să se raporteze la cadrul constituțional și legal existent. Or, în condițiile în care nu există o situație epidemiologică în România, reglementările legale criticate vin în contradicție cu dispozițiile art.1 alin.(3) și (5) din Constituție.

8. Autorul excepției de neconstituționalitate, domnul Dan Băzăvan, în virtutea dreptului la replică, arată că respectarea legilor și a Constituției trebuie în permanență controlată. Susține că alegațiile privind neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepțiilor de neconstituționalitate nu sunt dovedite, în opinia sa, fiind respectate dispozițiile art.29 din Legea nr.47/1992. Cu privire la ordinele semnate de secretarul de stat din cadrul MAI, șef al DSU, arată că acestea nu respectă dispozițiile art.53 din Constituție, întrucât în România nu putea fi declarată starea de pandemie decât dacă aceasta era prevăzută în strategia de apărare a țării. Or, la data la care a fost adoptată Legea nr.55/2020, strategia de apărare a țării nu prevedea această posibilitate.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât instanța judecătorească nu poate sesiza Curtea Constituțională decât în cadrul unui proces *pendinte*, iar nu după soluționarea pe fond a cauzei. De asemenea, consideră că excepția este nemotivată. Deși invocă mai multe dispoziții din Constituție, criticile formulate sunt în realitate nemulțumiri personale ale autorului excepției cu privire la faptul că instanța nu a soluționat pe fond acțiunea, cu privire la existența situației epidemiologice pe teritoriul României și cu privire la faptul că autorul excepției nu a identificat motivele pentru care s-au restrâns

drepturi și libertăți fundamentale. Or, asemenea critici nu pot face obiectul unui control de constituționalitate.

10. În replică, autorul excepției de neconstituționalitate arată că, în caz de admitere a excepțiilor de neconstituționalitate formulate, în temeiul art.509 din Codul de procedură civilă, are posibilitatea să formuleze cerere de revizuire, astfel că procesul soluționat definit de instanța de trimitere poate fi redeschis. Prin urmare, sub acest aspect, excepțiile de neconstituționalitate sunt admisibile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

11. Prin Încheierea din 6 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr.1874/2/2020/a6, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobată prin Legea nr.453/2004, Ordonanței de urgență a Guvernului nr.36/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pe timpul stării de urgență instituite prin Decretul nr.195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, a dispozițiilor art.5 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, precum și Legii nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.** Excepția a fost ridicată de Dan Băzăvan, în calitate de recurent în cauza care are ca obiect soluționarea recursului formulat de autorul excepției de neconstituționalitate împotriva unei sentințe pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal prin care s-a respins ca inadmisibilă cererea de anulare a Decretului Președintelui României nr.240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, a Ordonanțelor militare nr.1-9/2020 emise de MAI, precum și a tuturor actelor subsecvente ce au la bază Decretul Președintelui României nr.240/2020 și a celorlalte ordine ce emană de la autoritățile publice.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul arată că pe teritoriul României nu există o situație epidemiologică problematică, întrucât, în fapt, Ministerul Sănătății, prin structurile subordonate, nu a instituit niciodată epidemie națională sau regională de COVID-19. Nu identifică niciun motiv pentru care sunt restrânse drepturi și libertăți fundamentale și susține că „după o carieră de militar și/sau polițist, nu cred că sunt obligat și nici nu pot să accept, fiind total inadmisibil să mi se restrângă drepturile indiferent de situație, cu excepția celor prevăzute de Codul penal, desigur în cazul în care am înfăptuit o infracțiune prevăzute de această lege, nu ca cetățean ce mi-am exercitat cu bună-credință drepturile, iar statul, fără măcar a avea responsabilitatea, derogă de la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

13. **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal**, în mod contrar dispozițiilor art.29 alin.(4) din Legea nr.47/1992, apreciază că „motivarea opiniei instanței nu este necesară atunci când excepția a fost invocată de una dintre părți, conform art.29 din Legea nr.303/2004”.

14. Potrivit art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** a trimis punctul de vedere prin Adresa nr.5/6192/2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.4000 din 14 mai 2021. Examinând excepția de neconstituționalitate, Guvernul face trimitere la Deciziile Curții Constituționale nr.152/2020, nr.457/2020 și nr.302/2011 și apreciază că sunt incidente prevederile art.29 alin.(3) din Legea nr.47/1992, potrivit cărora sesizarea cu privire la dispozițiile deja constatate ca fiind neconstituționale este inadmisibilă. Mai mult, observând că autorul critică dispozițiile legale din perspectiva faptului că „instanța de fond prin soluția pronunțată a refuzat să judece aplicând eronat prevederile legale anterior menționate a fi neconstituționale, fiind de natură a-i încălca drepturile și libertățile prevăzute de Legea fundamentală”, Guvernul consideră că acesta nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci critică modalitatea în care instanța de fond a înțeles să își exercite atribuțiile privind înfăptuirea justiției. Prin urmare, excepția invocată este inadmisibilă și în temeiul art.2 alin.(3) din Legea nr.47/1992. De asemenea, excepția este inadmisibilă și pentru faptul că autorul nu motivează în concret relația de contrariedade existentă între textele legale criticate și dispozițiile constituționale invocate, nefiind respectate exigențele de motivare pe care Curtea Constituțională le-a impus, în mod constant, în jurisprudența sa. Curtea Constituțională a statuat că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului

acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil”.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie următoarele dispoziții:

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.22 din 21 ianuarie 1999, aprobată prin Legea nr.453/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1052 din 12 noiembrie 2004;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr.36/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pe timpul stării de urgență instituite prin Decretul nr.195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.268 din 31 martie 2020;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.31 din 26 aprilie 2004 (în actul de sesizare a instanței constituționale este reținută în mod eronat Ordonanța Guvernului nr.21/2004);

- Art.5 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „(3) În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art.14”. Prevederile art.14 dispun suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond.

- Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.396 din 15 mai 2020.

19. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art.1, art.4, art.9-11, art.15-17, art.20-32, art.34, art.39-45, art.47, art.51-53, art.57, art.61 alin.(1), art.73, art.75, art.76, art.90, art.92, art.93, art.107, art.108, art.115-118, art.124, art.126, art.129, art.131, art.135, art.136, art.137 alin.(1), art.141, art.154 și art.155.

20. Cu privire la susținerile privind inadmisibilitatea excepțiilor de neconstituționalitate pe motiv că instanța judecătorească în fața căreia au fost invocate excepțiile a soluționat în mod definitiv cauza și ulterior a sesizat Curtea Constituțională în vederea realizării controlului de constituționalitate asupra actelor normative criticate, Curtea reține că, în temeiul art.509 alin.(1) pct.11 din Codul de procedură civilă, autorul excepției de neconstituționalitate poate solicita revizuirea hotărârii pronunțate asupra fondului dacă, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții. Prin urmare, soluționarea definitivă a cauzei în care a fost invocată o excepție de neconstituționalitate nu constituie un fine de neprimire a excepției și nu poate împiedica realizarea controlului de constituționalitate cu privire la actele normative criticate.

21. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși autorul excepției invocă în mod formal un număr mare de prevederi constituționale pretins a fi încălcate prin actele normative criticate, în realitate acesta nu motivează pretinsa contrarietate dintre acestea și Legea fundamentală, limitându-se la a face aprecieri cu privire la lipsa de oportunitate a adoptării unor asemenea acte normative și la a prezenta nemulțumirile sale cu privire la efectul pe care aplicarea acestor acte normative îl are asupra exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale.

22. În acest context, Curtea reține că în jurisprudența sa, respectiv în Decizia nr.1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.12 din 6 ianuarie 2012, a conturat structura inerentă și intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate. Aceasta cuprinde trei elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat și motivarea, de către autorul excepției, a relației de contrarietate existente între cele două texte. Curtea

a statuat că, în condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate, determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Ca atare, Curtea a constatat că, în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține, în mod rezonabil, existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele trei elemente menționate.

23. Or, Curtea apreciază că, în prezenta cauză, indicarea unor temeuri constituționale nu este suficientă pentru determinarea criticilor vizate de autor, numărul mare și invocarea nediferențiată a acestora demonstrând că autorul, de fapt, nu a vizat formularea unor excepții de neconstituționalitate. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr.785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.646 din 9 septembrie 2011, prilej cu care a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art.29 alin.(4) din Legea nr.47/1992 precizează că sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți”. Așa fiind, Curtea apreciază că, dat fiind caracterul general al textelor constituționale invocate, precum și lipsa explicitării pretensei relații de contrarietate a dispozițiilor legale criticate față de acestea, nu poate identifica în mod rezonabil nicio critică de neconstituționalitate.

24. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art.10 alin.(2) din Legea nr.47/1992, potrivit cărora sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

25. Pentru toate aceste motive, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobată prin Legea nr.453/2004, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.36/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pe timpul stării de urgență instituite prin Decretul nr.195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, ale art.5 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, precum și ale Legii nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, excepție ridicată de Dan Băzăvan în Dosarul nr.1874/2/2020/a6 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 mai 2021.